

เยี่ยมห้องต๋อนสอง

หลังจากรับประทานอาหารเที่ยงที่คณะครู นักเรียนและผู้ปกครองช่วยกัน นำผักปลอดสารพิษที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติมาปรุงเลี้ยงดูกัน อย่างอิมหันมาแล้ว คณะที่เดินทางไปก็กล่าวคำอำลาเพื่อน พ้องพี่น้องผู้มีจิตใจงดงามตามสภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อมุ่ง

หน้ายังโรงเรียนพุทธเกษตร อำเภอบางบาล จังหวัดแม่ฮ่องสอน ต่อไป

ย้อนหลังไปประมาณหกปีที่ผ่านมามีคราวหนึ่งคณะอุบาสิกาชาวสัน กำแพงผู้มีจิตศรัทธาได้นิมนต์ไปบรรยายธรรมที่สำนักสงฆ์หนองฮ้อ ซึ่งเป็นศูนย์ ให้การศึกษาแก่เยาวชนสตรีจากชนเผ่าต่างๆ ที่ด้อยโอกาส เมื่อแสดงธรรมเสร็จ แล้วอุบาสิกาเหล่านั้นได้นำภัตตาหารเทศน์มาถวายจำนวน 5,000 บาท เมื่อรับภัตตาหารเทศน์มาแล้วได้ประกาศว่าจะมอบเงินจำนวนนี้ไว้ให้แก่ศูนย์ศึกษาเยาวชนสตรี ผู้ด้อยโอกาสเหล่านี้แหละ

เมื่อมอบเงินให้แล้วและให้พรผู้ฟังธรรมพร้อมด้วยนักเรียนทั้งหมดแล้ว คุณครูบุญสมซึ่งเป็นคุณครูเกษียณแล้วมาเป็นอาสาสมัครสอนเยาวชนอยู่ที่นั่น ได้มาเรียนให้ทราบว่า เงินจำนวนห้าพันบาทนี้ขอมอบต่อไปให้โรงเรียนพุทธ เกษตรที่ขุนยวมได้ไหม เพราะขณะนี้เด็กๆ ไม่มีข้าวจะรับประทาน คุณครูเล่า ต่อไปว่าตามปกติเด็กๆ ที่โรงเรียนพุทธเกษตรนี้จะมีประมาณ 200 คน ทุกๆ ปี จะช่วยกันปลูกข้าวไว้รับประทานเองอย่างพอเพียงครบทั้งปีโดยไม่ต้องซื้อข้าว สารมาจากตลาดแต่อย่างใด แต่ปีนี้ขาดข้าวอยู่ประมาณสองเดือนจึงจะบรรจบ ฤดูเก็บเกี่ยว จะนำเงินจำนวนนี้ไปซื้อข้าวเพื่อให้เด็กๆ รับประทานอย่างไม่ ขาดแคลน

ฉันตอบตกลงอย่างไม่ต้องลังเลใจ เพราะถึงอย่างไรเงินจำนวนนี้มีประโยชน์แน่ๆ เมื่อบริจาคเงินให้ไปแล้วคุณครูก็ดีใจมาก เรียกว่าทั้งผู้ให้และผู้รับได้บุญกันเดี๋ยวนั้นเลย เพราะบุญแปลว่าปลื้มใจ อิ่มใจ เบิกบานใจจากการได้ทำดี พุคดีและกิดดี ๆ

เมื่อฉันกลับมาที่วัดอุโมงค์ เชียงใหม่ อันเป็นที่พำนักจึงได้นำข่าวนี้มาบอกกับป้าแอมว่า วันหลังถ้ามีโอกาสเราไปเยี่ยมนักเรียนที่ขุณยวมกันดีกว่า ป้าแอมได้ทราบดังนั้นจึงชวนป้าสุริย์ น้องสาวและป้าชูศรี พี่สาวป้าแอมโดยเหมารถคันหนึ่งเดินทางไปเยี่ยมเด็กๆ ที่โรงเรียนพุทธเกษตรเพื่อทราบสภาพความเป็นจริงโดยตรง

พวกเราเดินทางไปถึง ได้รับการต้อนรับจากครูและเล่าให้ฟังถึงกิจกรรมของโรงเรียนนี้ว่า เป็นโรงเรียนเอกชนที่จัดขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ที่พ่อแม่ทอดทิ้งและทุกข์ยากลำบาก ไม่สามารถจะไปเรียนในโรงเรียนปกติได้ เพราะขาดแคลนอาหาร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เครื่องแบบต่างๆ โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนประเภทกินนอน เด็กๆ จากชาวเขาและชาวไทยเผ่าต่างๆ มาอยู่ร่วมกัน สอนตั้งแต่เด็กเล็กถึงชั้นม.สาม

ครูอาสาสมัครส่วนใหญ่ทำงานด้วยความเสียสละ อาคารสถานที่และอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ส่วนใหญ่ได้รับบริจาคจากผู้ใจบุญ เช่น อาคารเรียนได้รับความอนุเคราะห์จากกองทุนบางแห่งจากประเทศญี่ปุ่นและผู้ใจบุญอื่นๆ ที่เห็นว่างานนี้มีประโยชน์จริงๆ

แนวทางการสอนของโรงเรียนนี้เน้นการพึ่งตนเองตามหลักที่ว่า อัตตา หิ อัตตโน นาโถ แปลว่าตนเป็นที่พึ่งของตน คือแทนที่โรงเรียนจะพยายามหาทุน

จากภายนอกด้วยการจัดการระดมทุน แต่พยายามให้นักเรียนที่อยู่โรงเรียนทำอาชีพที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม เช่น ปลูกข้าว ปลูกผักนานาชนิดเพื่อปรุงเป็นอาหาร สีข้าวกลิ้งรับประทานกันในโรงเรียน ใช้วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ตามธรรมชาติ

การทำความสะดวกโรงเรียนเป็นหน้าที่ของครูและนักเรียนช่วยกัน ไม่ต้องมีภาระโรงหรือทำงานแบบเฉพาะด้าน แต่ทุกคนช่วยกันทำงาน ช่วยกันกิน ช่วยกันอยู่

เมื่อคณะของเราได้รับทราบถึงแนวคิดและกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนประยุกต์แนวความคิดเชิงพุทธมาใช้ได้เป็นอย่างดี โดยค่านักเรียนเหล่านี้จบการศึกษาออกไปแล้วจะสามารถพึ่งตนเองได้ด้วยความมั่นใจและนี่คือการศึกษาที่ทำให้มนุษย์รอดได้จริง

จำได้ว่าวันนั้นพวกเราได้ช่วยบริจาคเงินกันอีกประมาณร่วมสองหมื่นบาท เพื่อให้คุณครูนำไปสมทบเป็นทุนในการเลี้ยงอาหารแก่นักเรียนที่อยู่โรงเรียนประจำเหล่านั้น

เมื่อนั้นกลับมาปฏิบัติหน้าที่พระธรรมทูตพิเศษยังประเทศสหรัฐอเมริกา ในปีต่อๆ มาก็ได้จัดสรรค้เงินจากโครงการรักษ์โลกร้กน้องที่เกิดจากน้ำพ้กน้ำแรงและน้ำใจของพ้น้องชาวชุมชนคนรักธรรมและพ้น้องชาววัดพุทธปัญญาช่วยกันเก็บขวดพลาสติกและกระป๋องขายให้แก่วรรเรียนพุทธเกษตรปีละ 30,000 -50,000 บาทเสมอมา โดยพยายามฝักผู้ที่ร่วมโครงการมาอบให้ด้วยตนเองเพื่อจะให้เห็นเป็นประจักษ์พยานว่า เงินจากการขายขวดและกระป๋องเล็กๆ น้อยๆ ที่พวกเราร่วมมือ ร่วมแรงและร่วมใจกันนี้มีประโยชน์แก่เด็กผู้ด้อยโอกาสและผู้ยากไร้

ในประเทศไทยไม่น้อย

อาจจะพูดง่ายๆ ให้มหัศจรรย์พันลึกว่า เก็บขวดพลาสติกและกระป๋องขายก็ช่วยชาติได้ เพราะการช่วยกันสร้างเยาวชนให้พึ่งตนเองได้อย่างมั่นใจคือการช่วยชาติให้เข้มแข็งอย่างตรงประเด็น

พวกเราเดินทางลัดเลาะยอดเขาที่คดเคี้ยวซึ่งคนขับรถแถวนี้เล่าต่อกันว่า กว่าจะเดินทางจากแม่แจ่มถึงขุนยวมต้องผ่านเลี้ยวถึงหนึ่งพันกว่าเลี้ยว ต้องขอขอบคุณคนขับรถที่ขับร่นำพวกเราถึงที่หมายอย่าง

ปลอดภัย

เมื่อเดินทางมาถึงโรงเรียนพุทธเกษตรเกือบจะสี่โมงเย็น โรงเรียนเกือบจะเลิกเรียนแล้ว ทั้งครูและนักเรียนต่างกำลังนำนักเรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนกันอย่างขมุกขมื่น พวกเราได้พบครูใหญ่ชื่อว่าครูอัญชลีซึ่งรับเป็นครูใหญ่มาตั้งแต่เริ่มต้น นับเป็นคนหนุ่มสาวที่เสียสละอย่างแท้จริง ทำงานเป็นครูใหญ่ด้วยเงินเดือนเพียงเดือนละ 6,000 บาทที่ทางรัฐบาลจัดสรรให้ครูโรงเรียนเอกชนที่ไม่มีรายได้อื่นมาสนับสนุน แต่ครูอัญชลีและครูที่สอนที่นี้อยู่ด้วยใจรักและมีจิตสำนึกแห่งความเป็นครูอย่างเต็มเปี่ยม

พวกเราได้สนทนาและชมกิจกรรมที่คุณครูแสดงให้เห็นผ่านโปรเจกเตอร์ มีทั้งกิจกรรมการทำนาครบวงจร การทำปุ๋ยชีวภาพ ไข่เองและกิจกรรมต่างๆ ที่จัดเข้าในกระบวนการเรียนการสอนที่ผ่านวิถีชีวิตจริงๆ แล้วครูอัญชลีก็รายงานว่ เมื่อพระอาจารย์มาเยี่ยมครวก่อนนักเรียนจะขาดข้าวบริโภคปีละ

ประมาณสองเดือน แต่ตอนนี้พวกเรามีการพัฒนาและทำงานกันหนักขึ้น จึงมีข้าวพอเพียงแก่การบริโภคเต็มตลอดทั้งปีและจะมีข้าวเหลืออีกประมาณสี่เดือนหลังจากฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว

พวกเราได้รับทราบเรื่องราวต่างๆ ที่คุณครูเล่าให้ฟังว่า ตอนนี้ไม่ใช่สอนอยู่แต่เพียงนักเรียนเท่านั้นแต่ยังเชิญผู้ปกครองมาช่วยทำนาและชวนผู้ปกครองให้ช่วยกันทำนาเพื่อประหยัดค่าแรงงานและกำลังรณรงค์การทำปุ๋ยอินทรีย์เพื่อทดแทนการใช้ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลงกับข้าวและพืชต่างๆ ด้วย

พวกเราจึงมอบเงินจากโครงการรักษ์โลกรักน้องให้แก่โรงเรียนพุทธ

เกษตรจำนวน 50,000 บาทเพื่อสมทบเป็นค่าอาหารและอุปกรณ์การเรียนการสอนตามที่คุณครูพิจารณาเห็นสมควร นอกจากนี้ฉันจึงเป็นเจ้าของภาพเลี้ยงอาหารแก่

นักเรียนมือหนึ่งด้วยการบริจาคเงินให้คุณครูไปจัดอาหารอีกหนึ่งพันบาท ทั้งเด็กทั้งครูยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ปลาบปลื้มจิตใจในไมตรีที่ได้มีต่อกันทั้งผู้ให้และผู้รับ

เงินส่วนนี้หาใช่เงินของฉันแต่อย่างใดไม่ แต่เป็นเงินที่ญาติโยมพากันถวายก่อนเดินทางมาเมืองไทยพร้อมสั่งเสียไว้ว่าต้องการจะทำบุญที่ไหนก็จะทำได้ จะได้จ่ายค่ารถค่าอาหารหรือค่าใช้จ่ายที่จำเป็นพร้อมทั้งทำบุญนี้แหละ ขอมอบบุญส่วนนี้แก่ญาติโยมที่มีน้ำใจเสียสละโดยทั่วกัน

พวกเราอำลาโรงเรียนพุทธเกษตร อำเภอบุณยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน เดินทางมาตามเส้นทางแม่ฮ่องสอน-เชียงใหม่ถึงวัดอุโมงค์ อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่โดยสวัสดิภาพเมื่อเวลา 20.30 น. ขณะเดินทางแม้ว่าจะตรากตรำเดิน

ทางตั้งแต่เช้า แต่ด้วยบรรยากาศที่เขียวชอุ่มท่ามกลางอากาศบริสุทธิ์และทำบุญ
กันอย่างเต็มใจจึงทำให้อิ่มอก อิ่มใจ อิ่มบุญ เข้าที่นอนหลับไปอย่างมีความสุข
ตั้งพระพุทธพจน์ที่ว่า **การสั่งสมบุญนำความสุขมาให้**

31 กรกฎาคม 2554

วัดอุโมงค์ ต.สุเทพ อ.เมือง จ. เชียงใหม่

ดร.พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ

เจ้าอาวาสวัดลอยฟ้า (Sky temple no boundary)

www.skytemple.org